

nosti. Tento pojem nekryje se s pojmem »třetí osoby« podle § 3 čtvrtý odstavec tohoto zákona, jak se mylně domnívá soud první stolice, poukazuje na Bartschovo vydání zákona o aut. ruč., poznámka 8 k § 3, kde se za »třetí osoby« označují všichni, kdož při události, vzniklé srážkou několika ručících automobilů, utrpěly škodu a neručí ani za to, ani za ono vozidlo. Ježto podle toho, co uvedeno, jest prokázáno, že škodná událost byla způsobena výhradním zaviněním někoho třetího, Františka M-a, jsou žalovaní podle § 2 zákona o aut. ruč. sprostěni z povinnosti k náhradě, pročez nižší soudy právem zamítly žalobní žádost.

Čís. 7306.

Příslušnost podle § 83 j. n.

I předpis § 83 j. n. předpokládá, že jde o rozepří z nájmu nebo pachtu a liší se od předpisu § 49 čís. 5 j. n. pouze tím, že nevylučuje rozepře týkající se jsoucnosti smlouvy nájemní nebo pachtovní. Nárok na vrácení přeplatku nájemného nelze uplatňovati na sudišti podle § 83 j. n.

(Rozh. ze dne 13. září 1927, R I 636/27.)

Žalobce domáhal se vrácení přeplatku nájemného žalobou na okresním soudě, v jehož obvodu byla najatá nemovitost. Námitku místní nepřislušnosti soud první stolice zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. **Důvody:** Podle názoru rekursního soudu nejde o spor ze smlouvy nájemní podle § 49 čís. 5 j. n., ač žaloba podána byla za trvání nájemního poměru. Žalobním důvodem není nájemní smlouva a žalobním nárokem není nájemné, nýbrž právním důvodem jest, že žalovaný podle tvrzení žaloby dostal zapláceno od žalobce na nájemném více, než mu příslušelo, tudíž důvod zakládající se na ustanovení § 1431 obč. zák. Okolnost, že o nároku na vrácení přeplaceného nájemného jedná se v § 20 zák. o ochr. náj., nemůže nic měniti na příslušných ustanoveních j. n. o příslušnosti soudu a nebyly také v tomto směru předpisy j. n. zákonem o ochr. náj. změněny a nelze také z toho dovozovati, že se žalobní nárok zakládá v nájemní smlouvě aneb že se jedná o nájemní činži. Ježto tedy nejde o spor ze smlouvy nájemní, nelze použití ustanovení § 83 j. n. o příslušnosti soudu, v jehož obvodu najatý předmět leží, nýbrž příslušným jest obecný soud žalované strany.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu nepatří k výlučné příslušnosti okresního soudu podle § 49 čís. 5 j. n. nárok na vrácení toho, co pronajímatel od nájemníka požádal a neoprávněně přijal nad přiměřené nájemné za pronájem místnosti proti předpisům zákona o ochraně nájemníků (tak rozhodnutí uveřejněná ve sb. n. s. čís. 3558 a 6184). V souzeném případě ovšem nejde o věcnou příslušnost, nýbrž

o příslušnost místní, avšak to na věci nic nemění, neboť i předpis § 83 j. n. předpokládá, že jde o rozepři z nájmu nebo pachtu, a liší se ve směru tom od předpisu § 49 čís. 5 j. n. jen tím, že vzhledem k svému povšechnému znění nevylučuje rozepře, týkající se jsoucnosti smlouvy nájemní (pachtovní) nebo zaplacení činže (srovnej výnos min. sprav. ze dne 2. června 1914 čís. 43 věstníku k § 83 j. n.).

Čís. 7307.

Daň z obratu (zákon ze dne 21. prosince 1923, čís. 268 sb. z. a n.).

Nabyvatel, jenž zaplatil jednotně stanovenou úplatu, jest oprávněn, žádati na dodateli zpět peněz rovnající se části daně z obratu, o niž tato byla dodatečně snížena, pouze tehdy, byla-li daň v jednotně stanovené úplatě již skutečně zahrnuta.

Nejde o překročení odvolacího návrhu, zrušil-li odvolací soud rozsudek prvního soudu, ježto postrádal potřebných skutkových zjištění vzhledem k svému odchýlnému právnímu posouzení, třebaš odvolání, vytýkající nesprávné právní posouzení, navrhovalo pouze změnu rozsudku.

(Rozh. ze dne 13. září 1927, R I 697/27.)

Proti žalobě o zaplacení nedoplatku kupní ceny 9.976 Kč 20 h za dodané zboží namítl žalovaný započtením vzájemnou pohledávku ve výši zažalované pohledávky z důvodu obohacení žalující firmy, ježto prý žalovaný zaplatil žalobkyni za dodávky lněné příze v druhé polovici roku 1926 na 2% dani z obratu celkem 20.351 Kč, když však tato byla finančními úřady snížena za tuto dobu na 1%, obohatila se žalující strana na úkor žalované o 1%, tedy o 10.175 Kč 50 h. Procesní soud první stolice přiznal žalobkyni zažalovaný nárok, uznal však po právu též pohledávku namítanou žalovaným započtením ve výši zažalované pohledávky a v důsledku toho žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil k odvolání žalobce napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, v jednání pokračoval a věc znovu rozhodl. Důvody: Své právní stanovisko opírá žalovaná o předpis § 12 zákona o dani z obratu, který ustanovuje ve druhé větě, že příjemce dodávky jest oprávněn předpokládati, že v úplatě jednotně stanovené jest již zahrnuta daň, nestanoví-li úmluva nic jiného. Poněvadž, jak je jinak nesporno, bylo zboží žalované straně stranou žalující účtováno za pevně fakturované ceny a o placení daně z obratu nebylo nic umluveno, dlužno za to míti, že v těchto pevně fakturovaných cenách jest také zaúčtována 2%ní daň z obratu. Mezi stranami vzešel spor o výklad tohoto předpisu, jakož i souvisejícího s ním předpisu § 49 (6) zákona o dani z obratu, pokud se týče čl. 43 vládního nařízení ze dne 4. července 1924, čís. 156 sb. z. a n. (prováděcího předpisu), jakož i o výklad výnosů ministerstva financí o snížení daně z obratu na 1%. Prvý soud na předpisy právě uvedené neklade váhu, pokládaje je pro spor za téměř bezvýznamné. Podle názoru odvolacího soudu nelze však předpis § 12 zá-